

Шлях до храму

— А чого це так мало людей?

Що, футбол?

Продавчиня з-за лісу пляшок і батончиків дивиться:

не місцеві, не впізнає.

— Та чому футбол? Це давно тут отак:

всі тікають. Закрилася свердловина.

Навіть пива, бува, цілий день не куплять.

— Ну да... А раніше, бува, проїжджали,

то факел горів, як маяк.

Десь лунявий автовокзал зяє ребрами від лавок.

Десь виїхав з пункту А старуватий «Ікарус»

(квиток на місці).

А ми стоїмо отут, серед порожніх дворів.

Відкидаємо тіні — відгалуження темної плями

перед кіоском,

і тіні не хочуть роз'єднуватись, не хочуть іти в самоту.

— А не підкажете, десь тут був храм?

— Не ви перші запитуєте. Жодного храму не бачила.

Але часто чужі завертають он за той ріг:

може, це вам потрібно.

...Так минає усе: заростають пилом

незашторені вікна,

змиваються номери будинків,

линяє фарба на стінах,

як небо під серпень,

зеленіє пісочниця, тонучи у спориші.

І не віриш, що десь отак

щось закінчується — і ніщо не приходить натомість.

Надто рано для виноградів,

для буйної зелені,

для притемнених кубел у ній.

Порожнеча не лізе в жоден із об'єктивів.

— Тихо. Дивись!
Ні, справді дивись.
Мабуть, оце і є.
Де закритий під'їзд обліпили гострі неправильні квіти.
І такі самі квіти, побілені, виткнулися
з бетонного хідника.
Колючі, немов ножі, нерівні пливкі пелюстки.

Кожне пасмо тягнеться вгору зі свого боку.
Знаєш, що квітне без листя, тільки вгору,
і розкриття не прагне?

І ти розумієш: вогонь.
Поваплене полум'я залишає білі сліди
на босих п'ятах.

Ноги лишують білі сліди, де лежав свіжий пил.
Тільки зелені двері і далі замкнені.
Хто це так тут ходив із зеленою й білою фарбами,
охолоджуючи цей жар,
приховуючи те, що не стане ніколи ні квіткою,
ні кристалом?
Ось і стоїш у самій середині
найбілішого із багать.

Сонечко повзає застиглим краєчком вогню,
гулкі коробки відображують тебе кожною шибкою.
Поглянь під ноги!
Дивися: з-під них
білий ліплений голуб злітає.

«На порозі»

— Оце поглянь, що в мене є, —
з-під столу висунулася коробка з-під монітора,
а в ній по самі краї —
старі, потерті долоньями,
позеленілі від часу
дверні ручки.

Ось молоток із баранячою головою,
ось дерев'яний кругляк,
як у бабусі на літній кухні.

І оцю штуку я добре собі пам'ятаю:
загадкове плетене коло зі скіфським левом —
мрія мого дитинства, бачена десь у родичів.
Підлога навколо нас обростає ручками, немов грибами.

— Так отож: я коли десь їхав — ні разу не обминав барахолки:
бувало, що просто з переговорів рушав туди,
тільки краватку знімав і ховав у кишеню.

Налити тобі ще?

Сидимо, наче в центрі якоїсь ненашої шахівниці,
зі скляними фігурами у руках.

— Чого ж, правильна чоловіча справа —
збирати красиві важкі залізяки.

— А я чого хочу насправді?

Наш із братом ресторан працює собі,
мов годинник.

Ще трохи — й відкрию маленький бар. Для душі.

Хай там буде буквально два столики,
але щоб усі стіни були у таких ручках.

— Твоє здоров'я — ти й досі в душі художник!

Хочеш, я тобі це оформити допоможу?

— Та навіть не знаю... Якби

тут ішлося лише про уміння — охоче.

Але стільки ручок обпікали мені долоню...
Давай ще наллю...

Так от, як не знаю, як це для тебе,

а мені

одні з них крижані, а другі — розжарені,
треті липко туляться до долоні...

Ось, скажімо, оцей молоток.

Добрих років п'ятнадцять тому

кілька разів пізно ввечері я спинявся

перед отими дверми,

щоразу міцно брався за це кільце,

бачив світло в вікні, але так чомусь і не стукав...

Стара така хата, мабуть, досі нема там дзвінка.

Що, певно, бачила десь таку штуку?

Я її потім викупив у хазяйки — на пам'ять.

— Знаєш, якщо тобі не боліло, — мабуть, це було правильно.

Що ти вночі до моєї майстерні не стукав.

Напевно, це було зайве.

— Та пусте. Була ще інша ручка,

що, тримавшись за неї,

я пів ночі сидів на холодній підлозі в під'їзді,

не маючи ані гадки, куди йти і як жити далі.

Але то вже була зовсім інша історія...

І на жодному з тих порогів добра фея не піднесла мені коньяку.

Там багато, може, й не треба: ковток —

і вдих

перед тим, як набрати в груди повітря іншого.

Так що ось вони — ті ручки, що їх стискали

сухорляві прозорі руки малих голландців,

правиця каменяра, що на ній

чиста доглянута шкіра і перстень

з тригранним каменем,

руки жінок, які вже від дверей

намацують причаєне в тиші майбутнє...

Це ти інакша, ти мало чого шукаєш

там, де тебе не кличуть,

але й тобі, напевно, відомі свої непрості пороги.

— Авжеж. Цей твій бар просто мусить бути

маленьким, як тамбур,

у якому крихітне зараз заледве втулене

поміж минулим і майбутнім, які мов кити.

— Отож. І майбутнє — його страшенно багато.

Більше, аніж ручок.

Хай би в моєму барі хтось у задумі їх мацав,

повисав на них усією вагою...

Хай гатять молоточком в кутку глухої стіни —

стукають — і відчиниться.

— Поступово завсідники знатимуть, що до чого:

за що ухопитися перед важливим іспитом,

на яку залізяку налити шампанського,

на якому кільці повисіти — аби все збулося...

— Хай усяк набирається сили —

і щось відчиняє потім:

таємні зали,

коридори, якими блукає влада,

дім, де чекають,

теплу липневу ніч...

Я назву це все «На порозі».